

TÉMA 8: NAVZÁJOM SA POVZBUDZOVAŤ

Prehľad témy

Väčšina z nás chápe, že život je ťažký a že svet nie je veľmi priateľské miesto. Preto sa kresťania musia navzájom povzbudzovať. Potrebujeme iných veriacich okolo seba, ktorí nás môžu pobádať k zbožnosti a povzbudzovať v ťažkých časoch. Jeden z najsilnejších spôsobov, ako môžete niekoho ovplyvniť, je poskytnúť skutočné povzbudenie.

V tejto téme:

- Preskúmame dôležitosť slov pre povzbudenie iných.
- Preskúmame tému pravého biblického povzbudzovania.
- Objavíme praktické spôsoby, ako povzbudzovať iných.

Pochopenie témy

Čo hovorí Biblia o tom, že máme byť povzbudzujúcimi kresťanmi? Hoci všetci sme už boli zranení drsnými slovami aj posilnení slovami povzbudenia, ako môžeme zlepšiť svoju schopnosť budovať iných vo viere? Ako môžeme zlepšiť svoju schopnosť navzájom sa povzbudzovať v každodennom živote s Bohom?

Výroky

(Výroky sú úryvky a citáty, ktoré vás majú priviesť k uvažovaniu o téme. Môžu a nemusia odrážať biblickú múdrosť.)

„Nehovor mu, aký je dobrý, lebo bude namyslený.“

„Nepokoj v srdci ubíja človeka, láskavé slovo ho však potešuje.“ Príslovia 12:25

„Nečakaj, kým zomrie – každý potrebuje povzbudenie teraz.“ - Derek Bingham

„Prijemné slová sú medový plást, sladkosť pre dušu a vzpruženie pre kosti.“
Príslovia 16:24

„Keď chváliš prácu druhých, uberáš tak z ich nebeskej odmeny.“

„Sťa zlaté jablká na striebornom podnose je slovo vyrieknuté v pravý čas.“
Príslovia 25:11

„Ľuďom okolo seba môžete dať nádej tak, že im dáte zdroj nádeje.“
- David Jeremiah

„Povzbudenie nie je, že pre niekoho spravíte, čo môže pre seba urobiť aj sám. Nie je to odstránenie bolesti z jeho života. Je to, že si ich všimnete, cítite s nimi a pripomínate im nádej, ktorú máme v Kristovi, keď s ním neprestávame kráčať.“
- Lois Mowday Rabeyová

Príklad zo života

Mária

Mária sa cíti hlboko sklamaná, zranená a rozčarovaná. Súčasťou zboru West Church je viac ako tri roky a pôsobí v skupinke mladých dospelých. Zbor ju nadšene privítal. Má rada biblické štúdium, modlitby a spoločenstvo v skupinke mladých dospelých.

Avšak v poslednej dobe sa celé jej zapojenie zdá byť prázdne. Nedávno bola jej viera vystavená tvrdej skúške. Mária prišla o prácu a pre chorobu nemohla pracovať niekoľko mesiacov. Navyše hospitalizovali jej matku. A obzvlášť bolestivé je to, že sa zdá, že v zbere alebo skupinke sa o to nikto nezaujíma. Keď sa snaží o tom zdieľať, počúva iba zdvorilé frázy alebo prísľuby modlitieb, ktoré všetky znejú prázdno. Má dojem, že ľudia chcú, aby si svoje osobné zápasy nechala pre seba.

Zvlášť mätúca je skutočnosť, že niektorí Máriini nekresťanskí priatelia s ňou udržiavajú kontakt a zdá sa, že im na nej naozaj záleží. Ponúkli sa, že s ňou budú tráviť čas a že budú načúvať, keď sa zdieľa s trápeniami a problémami vo svojom živote. Kladú otázky a netvária sa, že poznajú všetky odpovede. Na rozdiel od niektorých známych zo zboru, nevzbudzujú v nej pocit viny za jej vážnu situáciu. To má za následok, že Mária sa začína pútať k svojim starým priateľom, zatiaľ čo sa cíti stále viac vzdialená od svojich priateľov zo zboru. Celá táto situácia v nej vyvoláva rozčarovanie zo zboru a mnoho otázok bez odpovedí.

Ako by ste reagovali, keby ste boli v Máriinej skupinke a ona by začala hovoriť o svojich pochybnostiach a obavách týkajúcich sa zboru?

Aká hlavná otázka alebo téma tu stojí pred nami?

Štúdium Písma

Efezanom 4:29-5:2

Nech z vašich úst nevyjde nijaké zlé slovo, ale iba dobré, na budovanie, kde treba, aby počúvajúcim prinášalo požehnanie. 30 Nezarmucujte Svätého Božieho Ducha, ktorého pečať nosíte na deň vykúpenia. 31 Odhoďte každé rozhorčenie, vášeň, hnev, krik a rúhanie so všetkou zlobou. 32 A buďte k sebe dobrí, milosrdní, odpúšťajte si navzájom, ako aj vám Boh odpustil v Kristovi.

5:1 Napodobňujte teda Boha ako milované deti 2 a žite v láske, ako aj Kristus miloval nás a vydal samého seba za nás ako dar a obeť Bohu príjemnej vône.

V druhej polovici svojho listu Efezanom povzbudzuje Pavol veriacich, aby rozprávali adekvátne k svojmu povolaniu, teda tak, že nahradia bezbožnú reč slovami života.

Do akého protikladu stavia Pavol reč Božích detí a reč tých, ktorí zarmucujú Ducha Svätého?

Prečo Boha „zlé slovo“ tak veľmi zarmucuje?

Hebrejom 3:12-13

Bratia, dávajte si pozor, aby nikto z vás nemal zlé a neverné srdce a neodpadol od živého Boha, 13 ale denne sa vzájomne povzbudzujte, kým trvá to „dnes“, aby nikoho z vás nezatvrdilo mámenie hriechu.

Autor listu Hebrejom tu stavia do protikladu zlé, neverné srdce a vzájomné denné povzbudzovanie sa. Dôležitosť ustavičného vzájomného povzbudzovania zdôrazňuje tým, že príkaz povzbudzovať sa navzájom ukladá na každý deň („...denne, kým trvá to ‚dnes‘“).

Čo je podľa tohto oddielu cieľom povzbudzovania?

Čo myslíte, ako nás môže povzbudenie chrániť pred zatvrdilosťou spôsobenou zrodom hriechu?

Hebrejom 10:19-25

Bratia, keď teda máme smelú dôveru vojsť skrze Ježišovu krv do svätyne, 20 po novej a živej ceste, ktorú nám otvoril cez oponu, čiže cez svoje telo, 21 a keď máme veľkňaza nad Božím domom, 22 pristúpme s úprimným srdcom v plnej istote viery, so srdcom očisteným od zlého svedomia a s telom obmytým čistou vodou. 23 Neochvejne sa pridržajme nádeje, ktorú vyznávame, lebo ten, čo nám dal prisľúbenia, je verný. 24 Venujme pozornosť jeden druhému a povzbudzujme sa k láske a dobrým skutkom. 25 Neopúšťajme naše zhromaždenie, ako to majú niektorí vo zvyku, ale sa povzbudzujme, a to tým väčšmi, čím väčšmi vidíte, že sa blíži Kristov deň.

Z obavy, že jeho čitatelia by mohli zanechať vieru, autor zdôrazňuje, že je dôležité, aby veriaci prichádzali k Bohu, držali sa viery a stretávali sa, aby sa navzájom povzbuzovali.

Myslíte, že sa môžeme „neochvejne pridržať nádeje, ktorú vyznávame“ bez povzbudzovania od ostatných kresťanov? Prečo áno alebo prečo nie?

Sloveso „povzbudzovať sa“ sa z pôvodného jazyka Novej zmluvy dá preložiť ako „provokovať, podnecovať.“ Ako by to vyzeralo, keby sa veriaci „provokovali k láske a dobrým skutkom“? Prečo je to nevyhnutné? Kto vo vašom živote je pre vás takýmto pozitívnym „provokatérom“?

Nahliadnutie do iných zdrojov

„Sila dobré načasovaného slova,“ Larry Crabb a Dan Allender.

Druhá kapitola z knihy *Encouragement*. Copyright © 1984 Zondervan Corporation. V origináli použité s dovolením Zondervan Publishing House. Všetky práva vyhradené.

Sila dobre načasovaného slova

Z knihy *Encouragement*, Larry Crabb & Dan Allender

Keď Sigmund Freud zistil, že symptómy emočného utrpenia sa niekedy dajú zmierniť prosto tým, že sa s pacientmi bude rozprávať istým spôsobom, bol zaskočený a fascinovaný. Roky medicínskej prípravy spôsobili, že o ľuďoch rozmýšľal len ako biologických a chemických bytostiach. Dospel k záveru, že problémy ako úzkosť, depresia alebo fobie musia byť spôsobené nejakou fyzickou poruchou a liečiť sa dajú iba medicínskym zásahom.

Keby Freud venoval čas štúdiu knihy Prísloví, možno by bol menej prekvapený z toho, že samotné slová môžu mať taký silný vplyv. Pozrite, čo vynaliezavý autor hovorí o moci slov:

Smrť a život sú
v područí jazyka;
(Príslovie 18:21)

Nepokoj v srdci ubíja
človeka, láskavé slovo
ho však potešuje;
(Príslovie 12:25);

Ušľachtilá reč je
stromom života;
(Príslovie 15:4)

Príjemné slová sú...sladkosť pre dušu
a vzpruženie pre kosti;
(Príslovie 16:24)

Sťa zlaté jablká na striebornom podnose
je slovo vyrieknuté v pravý čas.
(Príslovie 25:11)

Písmo taktiež hovorí, že ten, kto povzbudzuje v nepravý čas je ako „ten, kto vyzlieka kabát v chladný deň“ (Príslovie 25:20).

Slova sú dôležité. Majú veľmi reálnu moc. Jakub nás varuje, že hoci je jazyk malou časťou tela, má moc určovať celé smerovanie ľudskej existencie (Jakub 3:5-6).

Keď nám Boh káže, aby sme sa navzájom povzbudzovali vždy, keď sme spolu, je tom napomenutie, aby sme využívali moc slov na špecifický účel. Pravdaže, je mnoho spôsobov ako povzbudiť druhých láskavými činmi rovnako ako slovami – nosením jedla chorým priateľom, navštívením ľudí v nemocnici alebo pozvaním nových ľudí v zbore na obed.

Ale schopnosť slov spôsobiť vážne škody alebo veľké dobro robí z *verbálneho* povzbudenia tému, ktorou je obzvlášť potrebné sa zaoberať. A to je témou tejto knihy: *povzbudenie prostredníctvom dôslednej voľby slov, ktoré majú človeka zmysluplne ovplyvniť tak, aby bol zbožnejší.*

Kľúčová pasáž v Liste Hebrejom, ktorá nám káže sa navzájom povzbudzovať, používa na opis povzbudenia slovo, ktoré doslovne znamená „podnietiť, vyprovokovať, naviesť ľudí na istý smer.“

Slovné povzbudenie zahŕňa myšlienku, že jeden človek sa pridá k druhému na jeho

ceste a povie slová, ktoré povzbudia cestujúceho, aby pokračoval napriek prekážkam a vyčerpaniu.

Pamätám si na mnohé preteky, keď som stál pri cieľovej čiare a čakal na svojho syna, keď zdolával posledný úsek dvojmiľového behu.

Vyčerpaný úsilím ísť až na doraz, niekedy obťažný

rôznymi bolesťami a kŕčmi, mal vážne pokušenie zrútiť sa 50 metrov pred cieľom.

Vždy, keď sa objavil bežec z nášho tímu, začal rad bruchatých, nevyšportovaných otcov kričať „Poď, už len pár metrov! Zaber! Zaber! Pohni tými nohami! Máš na to!“ Ako reakciu na tieto slová väčšina mladých športovcov zvrátila tvár v odhodlaní, zúžila oči a nakopla svoje nohy novou silou, až kým neprekročili cieľovú čiaru.

Nikdy som počas posledného úseku nepočul otca volať na svojho syna „Vyzeráš unavený! Prečo neskončíš? Ešte máš pred sebou poslednú tretinu. Možno beh nie je pre teba.“ Avšak začul som, ako istý kresťan vravel mladému mužovi, ktorý práve prvý krát učil na biblickej hodine: „Kedy sa vráti náš normálny učiteľ?“ Medzi tými slovami nie je veľký rozdiel.

Niektorí rodičia stáli ticho na viditeľnom mieste pri trati, zatiaľ čo ich synovia prefučali okolo nich. Viackrát sa nejaký chlapec obzrel, zachytil krátky pohľad svojho radosťou žiariaceho rodiča a potom pridol do tempa. Niekedy moc slov závisí od

**Slovné povzbudenie
zahŕňa myšlienku, že
jeden človek sa pridá
k druhému na jeho
ceste...**

načasovania. Komentár „vyzeráš úžasne!“ bol odložený na špeciálnu chvíľu, keď mama a otec podali svojmu vyprahnutému, vďačnému synovi túžobný pohár vody. „Aké dobré je slovo v pravý čas!“ (Príslovia 15:23).

Plytké slová

Zdá sa, že mnohí ľudia si absolútne neuvedomujú dopad svojich slov na ostatných. Návštevník pochádzajúci z inej kultúry mi povedal o svojom takmer zdruvujúcom sklamaní, ktoré zažil počas svojich prvých mesiacov v zbere v Severnej Amerike.

Po večernom zhromaždení, počas ktorého ho veľmi priateľsky medzi sebou privítali, za ním prišlo veľa ľudí, aby ho pozdravili. Niektorí pri zvítaní naznačili pozvanie: „Boli by sme radi, keby ste k nám niekedy v najbližšej dobe prišli na večeru.“ Mladý muž bol potešený. Nasledujúci týždeň nedočkavo čakal na zvonenie telefónu, niekedy uháňal z práce domov, aby nezmeškal hovor, o ktorom vedel, že pride. Ale neprišiel – až o tri mesiace. Povedal mi, že pre prispôbenie sa americkej kultúre sa musel naučiť, že mnohé slová sa vravia bez obsahu.

Mnohé z našich zdvorilých pozdravov - „Rád vás vidím“ alebo „Mohli by sme sa niekedy stretnúť“ alebo „Ako sa máte? Už dlho som sa s vami nerozprával!“ – sú úhľadne zamaskované spôsoby, ako povedať „Držte si odstup; som len zdvorilý.“ Je zaujímavé – a dosť bolestné – všimnúť si, ako často naše spoločenské a pracovné konverzácie hovoria jedno a myslia niečo celkom iné.

Vždycky sa cítim akosi trápne, keď po pristáti lietadla prechádzam okolo personálu k východu. Cítim povinnosť nadviazať letný očný kontakt a rýchlo sa usmiať, keď sa na mňa pozrú, uskrnú a povedia „Ďakujeme, že ste s nami cestovali.“ Celá táto komunikácia vyzerá byť hrozne neúprimná.

Keď cestujem lietadlom, obvykle požiadam letušku len o pár vecí. Stačí mi fungujúce svetlo na čítanie a nefajčiari. Možno, že vtedy sú jej slová „Ďakujeme, že ste s nami cestovali,“ úprimné.

Ale keď k východu potáca *bonviván*, ktorý samozvane počas letu preberá úlohu spoločenského vedúceho a požaduje okamžité a časté dopĺňanie svojho

koktejlového pohára, uvažujem, či ten tuhý úsmev aj slová Ďakujeme, že ste s nami cestovali,“ v skutočnosti neznamenujú niečo iné.

Predpokladám, že musíme prijať aj to, že každodenný život prináša mnoho situácií, kde slová nie sú myslené až tak úprimne. Ale v zbere by to tak nemalo byť. Rozmýšľam, že ako často je kresťanské spoločenstvo rovnako plytké ako letušky, ktoré zdravia vystupujúcich pasažierov. Pozostávajú naše rozhovory často z prázdnych slov, ktoré iba pôsobia dojemom, že sú prejavom lásky a záujmu?

Na zdvorilej priateľskej konverzácii nie je, samozrejme, nič zlé, ak je vhodná. Určite sa nesnažím povedať, že každé slovo, ktoré povieme, musí byť zabalené do kňazského rúcha a vyslovené orgánovými tónmi. Táto záležitosť sa netýka *veľkých* a *malých* slov. Tu ide skôr o *úprimné* verzus *neúprimné* slová alebo snád o *trvalo plytké* verzus

zmysluplné slová. Na neúprimných a priehľadne plytkých slovách nie je nič dobré. Nepovzbudia nikoho.

Prorok Jeremiáš svojho času obvinil náboženských vodcov z toho, že rany Božieho ľudu liečili povrchno (Jeremiáš 6:14). Lekár, ktorý diagnostikuje potenciálne smrteľnú

chorobu, ktorá sa dá chirurgicky liečiť, a potom predpíše dostatok tekutín a dva aspiríny denne, bude vinný zo zanedbania starostlivosti. Izraelskí kňazi robili presne toto v duchovnej oblasti. Odporúčali radostný optimizmus tvárou v tvár nevyhnutnému súdu za hriech.

My často robíme to isté. Pre zbory je oveľa jednoduchšie poskytnúť povrchné uzdravovanie, plytké pozdvihnutie, ktoré vydrží len po požehnanie na konci bohoslužieb. Ale poskytovať dočasnú úľavu od bolesti slovami, ktoré sa nedotýkajú pravej choroby a potom posilať ťažké prípady, ktoré sa nezlepšujú, za poradcami mimo zbor, nie je nič iné, ako duchovné zanedbanie starostlivosti. Miestne zbory, ktoré veria Biblii, pozostávajú z ľudí, ktorí poznajú Krista, a ktorí preto majú moc hlboko ovplyvňovať ostatných dôsledným používaním slov. Slová kresťanov odrážajú, aspoň do istej miery, skutočnosť Kristovej lásky a jej dostatku v ich životoch.

Napriek tomu sa uspokojíme s plytkými slovami. „Sme radi, že ste tu dnes boli,“

**Slová kresťanov
odrážajú... skutočnosť
Kristovej lásky a jej
dostatku v ich
životoch.**

hovorievame zľahčujúco, keď ľudia odchádzajú z modlitebne. V živote zdravého zboru nemajú miesto poznámky, ktoré sa javia ako priateľské a pomáhajúce, ale nie sú vyslovené s vedomím, že slová majú moc ovplyvňovať ľudí. Plytké slová nie sú povzbudením.

Slová smrti

Keď raz pochopíme, že slová majú moc, už sa nemôžeme uspokojiť s plytkými slovami, ktoré neznamenajú takmer nič. Musíme ju vedome využívať s jasným vedomím, že slová môžu rúcať i budovať. Je to s nimi ako so skalpelom – v rukách chirurga môže uzdravovať, ale v rukách nedbalého dieťaťa môže zabíjať. „Smrť a život sú v područí jazyka“ (Príslovia 28:21).

Zamyslite sa nad tým, ako môžu slová ničiť. Istý muž v strednom veku už roky zápasil s chronickou depresiou. Viacerí psychiatri sa zhodli na tom, že podstata problému bola chemická a že ten muž bude musieť po zvyšok svojho života brať udržiavacie dávky antidepresív.

V rámci poradenstva mi tento muž povedal, že jeho otec, ktorý sa sám vypracoval na vedúceho veľkej spoločnosti, mu opakovanne hovoril: „Syn môj, keď zdedíš rodinný biznis, čakám, že ho spoľahlivo zruinuješ.“

Vždy, keď tieto slová počul, bodali ho stále viac. Keď jeho otec zomrel, tento muž začal pracovať prehnane dlhé hodiny, aby dokázal, že jeho otec sa mýlil. Tlak vyhnúť sa zlyhaniu, ktorý ho neustále zhrýzal, utišil len alkoholom. Čoskoro mal vážny problém s pitím. Žena sa mu vyhrážala, že ho opustí. Nakoniec podľahol pretrvávajúcej depresii, od ktorej úľavu nachádzal jedine v liekoch. Jeho život bol zdevastovaný mocou jazyka jeho otca.

Raz som na biblickej hodine učil veľkú skupinu ľudí, keď mi obzvlášť pozorný mladík položil otázku. V mysli sa mi rýchlo vynorila vtipná odpoveď, i keď neviem prečo. Myšlienka sa zmenila na slová a nasledoval smiech. Po šiestich mesiacoch ten mladík za mnou prišiel, aby sa zbavil trpkosti, ktorú tá udalosť vyvolala, lebo sa počas nej cítil hrozne trápne. Dalo by sa namietať, že bol príliš citlivý, ale hlavná myšlienka zostáva – slová boli nástrojom ničenia.

Slová života

Svetlou stránkou tejto veci je, že slová nielen bodajú, ale vedia taktiež liečiť. A čo je oveľa dôležitejšie, dokážu presmerovať život zo zlej cesty na dobrú. O tieto slová mi ide – slová života a povzbudení.

V Liste Efezanom nám apoštol Pavol hovorí, aby z našich úst nevyšlo „nijaké zlé slovo, ale iba dobré, na budovanie, kde treba, aby počúvajúcim prinášalo požehnanie.“ Nasledujúci príklad ilustruje, ako pár slov v pravý čas, ktoré sa v danom okamihu perfektne hodili, malo dlhotrvajúci dopad na môj život.

Ako mladý chlapec som mal hrozne otravný a zahanbujúci problém s koktaním. Hocikto s týmto záhadným problémom vám povie, že niektoré písmená a zvuky je obzvlášť ťažké vysloviť. Moje dve problematické písmená boli L a P. Volám sa Larry a chodil som do školy s názvom Plymouth-Whitemarsh School v

Pennsylvánii. V deviatom ročníku ma zvolili za predsedu nášho študentského parlamentu. Počas stretnutia siedmich, ôsmich a deviatych ročníkov – niekoľkých stoviek študentov - mi riaditeľ pokynul, aby som prišiel za ním na pódium, kde som mal

**...slová nielen bodajú,
ale vedia taktiež
liečiť... dokážu
presmerovať život zo
zlej cesty na dobrú.**

byť uvedený do funkcie. Keď som tam tak nervózne stál pred vrtiacim sa a znudeným davom, dostal som pokyn, aby som po riaditeľovi opakoval slová „Ja, Larry Crabb z Plymouth-Whitemarsh junior High School, týmto prehlacujem...“ Tak to povedal riaditeľ. Moja verzia bola trochu iná: „Ja, L-L-L-L-Larry Crabb z P-P-P-P-Plymouth-Whitemarsh School týmto p-p-p-prehlasujem...“

Riaditeľ bol súciteľne zmätený, môjmu obľúbenému učiteľovi angličtiny bolo do plaču, niekoľko študentov sa nahlas smialo, väčšina bola pobavená, niektorí mali z toho kvôli mne zlý pocit – a ja som tisíckrát zomrel. Hneď vtedy som sa rozhodol, že verejné prejavy nie sú pre mňa.

Po krátkom čase sme u nás v zbere počas ranných nedeľných bohoslužieb slávil Večeru Pánovu. Bývalo u nás zvykom povzbudzovať mladých mužov, aby sa na bohoslužbe podieľali hlasnou modlitbou. V tú nedeľu som cítil tlak kresťanov (a obávam sa, že nie vedenie Duchom), a tak

som neisto vstal zo stoličky s úmyslom modliť sa. Viac nervózný ako odhodlaný vzdať chválu som zistil, že som svoju teológiu domotal až k heréze. Spomínam si, že som ďakoval Otcovi za to, že zomrel na križi a chválil Krista za to, že slávne vzkriesil Ducha z hrobu. Celý čas koktajúc, konečne mi napadlo slovo *Amen* (možno prvý dôkaz vedenia Duchom). Povedal som ho a sadol som si. Spomínam si, ako som civel do podlahy, príliš sa hanbil obzrieť sa a vážne prisahal, že už sa *nikdy viac* nebudem nahlas modliť alebo nahlas rozprávať pred skupinou ľudí. Dve kolízie stačili.

Keď bohoslužby skončili, vyštartoval som k dverám a želal som si, aby som sa vyhol bratovi staršiemu, ktorý by mohol cítiť povinnosť moju zvrátenú teológiu. Ale nebol som dosť rýchly. Starší muž, ktorý sa volal Jim Dunbar ma zastavil, chytil ma okolo pliec a odkašľal si, aby mi niečo povedal.

Pamätám sa, ako som si pomyslel: „A je to tu. Ach, no dobre, len to pretrpieť a dostať sa do auta.“ A potom som počúval, ako tento zbožný pán povedal slová, ktoré viem dnes, po viac ako dvadsiatich rokoch, zopakovať od slova do slova. Povedal: „Larry, chcem aby si vedel jednu vec. Čokoľvek robíš pre Pána, máš moju tisícpercentnú podporu.“ Potom odkráčal. Aj teraz, keď píšem tieto slová, sa mi do očí tsnú slzy. Ešte stále neviem povedať tento príbeh publiku bez toho, aby som aspoň trochu nevzlykal. Tie slová boli slovami života. Mali moc. Zasiahli hlboko do môjho vnútra. Moje

odhodlanie nikdy verejne nehovoriť okamžite oslablo.

Od tohto dňa, keď boli tieto slová povedané, ma Boh viedol do služby, kde pravidelne hovorím a modlím sa pred davmi všetkých veľkostí. Bez koktania. Milujem to. V moci jazyka nespočíva len smrť, ale i život.

Boží zámer je, aby sme boli ľuďmi, ktorí používajú slová na vzájomné povzbudzovanie. Slovo v pravý čas má moc podnieť bežca, aby dokončil preteky, moc vzbudiť nádej tam, kde sa usídlilo zúfalstvo, moc priniesť trochu tepla do inak studeného života, moc vzbudiť zdravú sebareflexiu u človeka, ktorý o svojich prešľapoch veľmi nerozmýšľa, moc obnoviť sebadôveru, keď majú problémy prevahu.

Zhrnutie

Kresťania majú príkaz navzájom sa povzbudzovať. Pretože slová majú moc hlboko ľudí ovplyvňovať, je vhodné

premýšľať, ako našich kresťanských priateľov povzbudzovať tým, čo hovoríme.

Slová vedia povzbudiť, odradiť alebo neurobiť nič. Plytké slová nedosiahnu takmer nič, slová smrti odrádzajú a slová života povzbudzujú. Musíme sa naučiť hovoriť úprimne

a s pozitívnym dopadom, používať naše slová tak, aby sme iným kresťanom pomohli horlivejšie sa usilovať v napredovaní po ceste poslušnosti.

**Musíme sa naučiť
hovoríť úprimne
a s pozitívnym
dopadom...**

*

Príprava vlastnej odpovede

1. S modlitbou popremýšľajte, koho by ste mohli povzbudiť dobre načasovaným slovom - napísanými alebo hovorenými. Čo povieť? Ako to urobíte?
2. Prečítajte nasledovný zoznam (prevzatý z *A Simple Word Can Renew Hope / Aj obyčajné slovo môže obnoviť nádej*/od Lois Mowday Rabeyovej) a naplánujte si, že tento týždeň povzbudíte jedného lebo viac ľudí. Keď to urobíte, na papier si zaznamenajte, ako ste sa pri tom cítili, ako tí ľudia reagovali a ako by ste ich mohli ďalej povzbudzovať.
  - Napíšte si zoznam ľudí, ktorých poznáte. Začnite ľuďmi, ktorí sú vašimi najbližšími a rozširujte svoj zoznam, pričom pamätajte na ľudí a ich potreby.
  - Položte si otázku „Ako môžem dnes povzbudiť niekoho z môjho zoznamu?“
  - Vcítte sa do ich kože: Na chvíľu porozmýšľajte o starostiach v živote dotyčnej osoby.
  - Vyjadrite svoje pocity: Napíšte im odkaz, zavolajte im, dohodnite si návštevu. Pamätajte na to, že pocity nemusia poskytovať odpovede na životné problémy. Vaše pocity môžu proste vyjadrovať, že na niekoho myslíte.
  - Na modlitbách prinášajte pred Boha tých, na ktorých vám záleží.
  - Cieľavedome sa neprestajne pýtajte, sledujte, všimajte si. Čo sa deje v životoch ľudí okolo vás? Aké slová by ich mohli povzbudiť?
  - Nenechajte sa odradiť množstvom potrieb, ktoré vidíte. Urobte, čo môžete, tam, kde môžete.

Diskusia o téme

1. Spomeňte si na niekoho, koho považujete za veľkého povzbudzovateľa. Prečo je ten človek taký efektívny? (Môžete sa podeliť o príbeh, ako vás ten človek povzbudil.)
2. Čo myslíte, prečo je Biblia kladie taký dôraz na to, aby veriaci zveľaďovali a pestovali povzbudzujúce spoločenstvo? Prečo je to také dôležité?
3. Skutočné povzbudenie je dosť zriedkavé, hoci je veľmi dôležité.
  - a) Prečo dokážme ľahko kritizovať, ale je pre nás ťažké povzbudzovať?

b) Čo myslíte, prečo sa často uspokojíme s povrchnou komunikáciou, s „plytkými slovami,“ ktoré neposkytujú pravé povzbudzovanie?

4. Ako skupina sa chvíľu rozprávajte o moci povzbudivých slov. Aké dobré veci by sa udiali v životoch jednotlivcov a v životoch zborov, keby sme používali dvakrát viac slov povzbudenía, ako používame teraz?
5. Ako skupina skúste vymyslieť rôzne spôsoby, ako môžete použiť slová na úžitok iných veriacich.
6. Ako skupina skúste vymyslieť rôzne spôsoby, ako môžete použiť činy na povzbudenie iných.
7. Ako skupina venujte nejaký čas vzájomnému povzbudzovaniu. Rozprávajte sa, ako by ste ako skupina mohli tento týždeň povzbudiť niekoho mimo vašu skupinu.

Praktické činy poslušnosti

1. Ako zmenila táto diskusia vaše pôvodné porozumenie tejto téme? Svoje myšlienky zhrňte tu:
2. Ako to plánujete aplikovať (kedy, kto, kde, atď.)?
3. Vytvorte si vzťah zodpovednosti: Stanovte si ciele rastu vo viere týkajúce sa tejto témy a povedzte o nich svojej skupine a/alebo moderátorovi.

S Božou pomocou budem:

Tento študijný materiál a jeho kópie poskytuje slovenský vydavateľ užívateľom bezplatne. Jeho vydávanie však má svoje náklady. Pomôžete nám, ak ako vďačný používateľ tejto lekcie svojim príspevkom podporíte prípravu a vydanie ďalších kurzov. Ďakujeme Vám. Podrobnejšie informácie o podpore na: www.cb.sk/index.php/kniznica/zborova-kola